

Una bellesa inacabada

El Museu de la Garrotxa promou el catàleg raonat d'Anna Manel·la, que per ara formen més de 350 obres

'Si jo pogués' aplega 80 peces, la majoria guardades al seu estudi

Una de les sales de l'exposició 'Si jo pogués', d'Anna Manel·la, al Museu de la Garrotxa E.V.

Se't fiquen als ulls. Un cop has tingut al davant qualsevol de les estatuetses d'Anna Manel·la (Olot, 1950-2019), les portes sempre amb tu, com una ànima petita per quan et sentis poca cosa, o quan t'agafin ganes de córrer a arrecerar-te en un racó qualsevol. Semblen compungides i desvalgudes, però la veritat és que cal molta fortalesa per no fer res en un món que glorifica l'acció, per dir "aquí em quedo", absorta en la llum de la lluna o mirant-me la punta dels peus. Tenir-les quasi totes de cop al davant, que és l'oportunitat que ens brinda el Museu de la Garrotxa d'Olot fins al 15 de gener, pot produir un efecte marejador, però no pas per la tristesa, sinó per la llibertat que desprenen, de pensar, abismar-se,

recordar, quedar-se a un lloc i repetir-se en el mateix forat, fins i tot de cridar. La llibertat de ser-hi i, per això sol, de ser tingut en compte.

Agafades d'una en una, de fet, són d'una bellesa resistent, a pesar del tribut que reten a tot allò que és inacabat, fràgil i insignificant. Ni tan sols se senten còmodes ocupant cap mena de centralitat: sempre desplaçades, en un angle de plaça o arrambades a la paret, semblen aspirar a una marginalitat molt intencionada que és encara més visible en les pintures i els dibuixos, on es conformen amb una presència obliqua, quasi flotant i mig esborrada que no solament defuig cap mena de protagonisme, sinó que les agermana amb la immaterialitat dels espectres. Una de les qualitats més captivadores de l'obra d'Anna Manel·la és justament com aconseguia familiaritzar-nos amb uns cossos que costava tant de veure. Algunes semblen fins i tot "desenfocades", com avergonyides d'una consistència que hagués calgut aplacar amb l'esfumí o, en el cas de les figures de massilla, amb ditades i rebaves, com una cera que es fon. En grup, adopten formes inquietats, potser pels ulls, que en els retrats primerencs ja eren tan torbadors, com de criatura malalta. A l'empara de la multitud, no es tornen covardes ni brutals, sinó igual de desamparades que els seus fills solitaris, excepte que corren, es dispersen, s'allunyen, espantades potser d'haver creat un horitzó on fixar la mirada, elles que són tan poc amigues de junyir-se a cap discurs uniformitzat com el que havien heretat els infants de la postguerra, obligats a abaixar el cap i a eixamplar el món només cap endins.

Lluïsa Faxedas ha assumit el repte extraordinari de redescobrir una artista de la qual creïem saber-ho tot, sobretot que ens commovia. Ha portat a l'exposició, que pren el títol, Si jo pogués, d'un dels dibuixos de Manel·la, quasi totes les escultures que guardava a l'estudi, una trentena, a més de dos llibres d'artista, una vintena de pintures, nou caixes amb composicions tridimensionals (una delícia) i vint obres sobre paper, algunes procedents de col·leccions particulars i poques vegades vistes. Però n'ha aconseguit documentar més de 350, que formaran part d'un catàleg digital que es presentarà abans que acabi l'any, junt amb el llibre que li han dedicat els amics olotins, coordinats per Xavier Rusalleda. El que faci falta: no ens podem permetre oblidar Anna Manel·la.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 13-10-2022, Pàgina 24

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2204310-una-bellesa-inacabada.html>